

Ihmiskunnan tuleva kehitys

Pekka Ervastian puhe 8/5 1913

Valkoisen lootuskukan juhlassa Helsingissä

Tietysti viettäessämme tämmöistä juhlaa emme rajoita kunnioitustamme kaikkia niitä teosofeja kohtaan, jotka ovat kuolleet, että me ainoastaan muistamme asiaa, jonka puolesta he ovat kuolleet, ainoastaan määrättyä iltana vuodessa, sillä silloin me todella huonosti kunnioittaisimme heitä, vaan me kunnioitamme heitä tietysti sillä tavalla kaikista parhaiten, että me koetamme elää sen saman teosofian puolesta, jonka puolesta hekin elivät, siten että me koetamme voimiemme ja kykyjemme mukaan työskennellä teosofisen aatteen puolesta, teosofisen maailmankatsomuksen levittämiseksi. Siten me kaikista parhaiten kunnioitamme kaikkien niiden työskentelijäin muistoa, jotka ovat lähteneet pois fyysilliseltä tasolta. Mutta kun me erityisesti vietämme tänään valkoisen lootuskukan päivänä heidän muistoaan, voimme taas parhaiten heitä kunnioittaa tämmöisenä hetkenä siten, että ajattelemme vähäsen sitä maailmankatsomusta joko kokonaisuudessaan tai joltakin sen puolelta, sitä maailmankatsomusta, jonka puolesta he tekivät työtä, jonka puolesta he elivät ja kuolivat.

Parhaiten me nyt tänä iltana kunnioitamme madame Blavatskyn muistoa, jos ajattelemme sitä teosofista sanomaa, jonka hän toi meidän ajallemme. Ja silloin voimme ajatella sitä joko yleensä tai joltakin määrättyltä kannalta. Tänään tahtoisin kääntää teidän huomionne erittäin siihen kohtaan teosofista maailmankatsomusta, joka puhuu ihmisen kehityksestä.

Jos ajattelemme tieteellistä maailmaa viime vuosisadan viimeisen neljänneksen alussa, jos me ajattelemme silloista

sivistystilaa intelligenssin piirissä, kun madame Blavatsky alkoi esiintyä maailmassa, niin huomaamme aivan selvän piirteen, huomaamme aivan selvän piirteen, jonka oikeastaan vielä tänä päivänä voimme huomata puhtaasti tieteellisessä maailmassa. Nimittäin sen, että tiedemiehet, vai sanoisinko tiede, kyllä uskoi kehitykseen. Tiede kyllä uskoi siihen, että mitään ei ole syntynyt valmiina, että mitään ei ole luotu valmiina, vaan että kaikki on pitkän, pitkän kehityksen kautta vähitellen muodostunut. Tiede kyllä uskoi tähän, mutta ei osannut mitään tarkempaa kuvaa antaa ihmisen kehityksestä, ei ihmisen henkisestä kehityksestä muuta kuin aivan yleispiirteitä, eikä oikeastaan ollenkaan mitään ihmisen tulevasta kehityksestä, henkistä kehitystä ajatellen. Tiedemiehet arvelivat, että ihmiskunta on syntynyt eläinkunnasta, mutta siihen oikeastaan päättyi heidän arvelunsa ja heidän tietonsa, heidän johtopäätöksensä. Sillä millä tavalla tämä kaikki oli tapahtunut, sitä he eivät osanneet ratkaista. Toiset olivat toista mieltä, toiset toista. Muutamat olivat sitä mieltä, että kaikki oli tapahtunut aivan luonnollisella tavalla, ilman minkäänlaista henkistä myötävaikutusta niin sanoakseni. Toiset, kuten esimerkiksi englantilainen Wallace, olivat sitä mieltä, että ihminen ei mitenkään olisi vain syntynyt eläimestä ilman myötävaikutusta, ilman apua suorastaan henkiseltä taholta, että täytyi siten olla olemassa luonnossa joitakin henkisiä voimia, jotta ihminen saattoi syntyä. Mutta tieteellinen leiri, oppinut leiri oli jakautuneena erilaisiin ryhmiin, ilman että yksikään ryhmä osasi tarkalleen eli edes antaa mitään tarkkaa kuvaa ihmisen kehityksestä.

Tässä oli silloin madame Blavatskyn suurenmoinen palvelus europalaiselle ja yleensä sivistyneelle maailmalle. Madame Blavatsky teki sen erinomaisen suuren palveluksen koko meidän ajatuksellemme, että hän muistutti meitä siitä vanhasta iänikuisesta kehitysopista, joka tarkalleen, aivan

tarkalleen selitti ihmiskunnan kehitystä, joka ei ainoastaan avannut hämmästyttäviä näköaloja ihmiskunnan menneestä kehityksestä, vaan myöskin avasi aivan hämmästyttäviä näköaloja tulevaisuudesta. Tiedemiehet olivat koettaneet ymmärtää, millä tavalla ihminen oli saavuttanut nykyisen kulttuurikantansa, nykyisen tietoisuutensa, mutta siihen he olivat pysähtyneet. He eivät jaksaneet käsittää, että ihmisen tietoisuus enää kasvaisi ainakaan mihinkään uuteen suuntaan. Ihminen tietysti saattoi tulla yhä tietoisemmaksi, yhä rikkaammaksi tiedossa, yhä täydellisemmäksi niissä kyvyissä, joita sillä jo oli, mutta tieteellinen maailma ei ollenkaan osannut ajatella mitään uusia kykyjä ihmiskunnalle, mitään uusia inhimillisiä psykologisia kykyjä.

Madame Blavatsky sitävastoin vanhalla esoterisella tiedolla varustettuna, hän saattoi selittää meille, että ihmistä odottaa aivan ihmeellinen kehitys. Ja se mikä on hämmästyttävää koko madame Blavatskyn ilmoittamassa esoterisessa opissa on se, että siinä on tieteellisen tarkasti, aivan loogillisen selvästi ja yhtäjaksoisesti kuvattu ihmiskunnan kehitystä. Yhä selvemmin alamme ymmärtää niitä vaikeita kohtia Salaisessa Opissa, jotka ensin hämmästyttävässä uutuudessaan olivat niin vaikeat tajuta. Kaikki nuo selitykset menneistä juuriroduista, menneistä kierroksista, menneistä manvantaroista eli luomiskausista, kaikki nuo käsitteet kierroksista ja roduista olivat niin vaikeat aluksi sulattaa, sillä ne tuntuivat ihan mahdottomilta, ihan haaveellisilta. Mutta nyt kun meidän ajattelumme on tottuneempi jo katsomaan asioita teosofiselta kannalta, nyt me voimme aivan pienelläkin ajatuskyvyllä ymmärtää jo tätä tämmöistä kehityssuunnitelmaa. Me löydämme siinä jo järjen ja loogillisuuden. Me ymmärrämme ja me aavistamme, että ihmiskunnan kehitys eläinkunnasta ei ole ollut hetken asia, että ihmiskunnan kehitys tähän nykyiseen tilaansa ei ole liioin ollut

muutaman vuoden asia, eikä sitä aikaa voi lukea edes tuhansissa vuosissa, vaan meidän täytyy ulottaa lasku miljooniin ja satoihin miljooniin vuosiin. Meidän täytyy koettaa nähdä niin kauas, että me näemme varhaisimpina, vanhimpina luomiskausina aivan toisia maailmoita, missä ihmiskunta jo on elänyt ja kehittynyt. Sillä me alamme yhä selvemmin tajuta, että ero on suuri jo ihmiskunnan ja eläinkunnan välillä, että aivan sisällisessä ominaisuudessa on mahdoton askel jo otettu eläinkunnasta ihmiskuntaan. Me ymmärrämme nyt, niinkuin meillä on ollut puhe monta kertaa keskusteluissa ja luennoissa, että kehitys luonnossa käy suurissa kausissa. Ei mikään kehitys ole aivan yhtäjaksoista. Kehitys käy suurissa kausissa, se on: päivissä ja öissä. Työn päivää seuraa aina levon yö, ja mikään päivä ei voi kestää määrättömän kauan. Päivällä on aina määrätty pituutensa, sitten on yö, sitten alkaa uusi päivä. Mehän näemme tämän jokapäiväisessä elämässä. Me tahtoisimme lopettaa työn. Meillä on joku mieltäkiinnittävä työ edessämme. Me tahtoisimme sen lopettaa. Se on mahdotonta, jos se on työ, joka kestää sanokaamme 100 tuntia, mahdotonta silloin lopettaa sitä työtä yhtämittäisellä työllä. Meidän täytyy nukkua välillä, meidän täytyy keskeyttää työ, vaipua toiseen olotilaan ja täytyy sitten aloittaa sitä työtä uudestaan, tosin jatkaen siitä, mihin viimeksi lopetimme, mutta ehkä usein myös saaden uusia ajatuksia.

Tällä tavalla on aina luonnossa. Me emme voi käsittää, että olisi mitään työtä yhtämittäisesti, iankaikkisesti, vaan kaikella työllä on loppunsa, kaikki työ keskeytyy ja alkaa uudestaan. Niinpä myös kehitys luonnossa aivan suurissa piirteissä noudattaa tätä samaa periodisiteetilakia. Tätä madame Blavatsky niin painosti Salaisessa Opissaan, tästä hän alituisen huomautti. Ja nyt yhä selvemmin alamme ymmärtää, että niin juuri täytyy olla. Sen tähden me puhumme siitä, että

meidän ihmiskuntamme ei ole elänyt eläinkuntana tässä luomiskaudessa, siis tämän maapallon nykyisessä historiassa, vaan että meidän ihmiskuntamme on elänyt eläinkuntana varhaisemmassa luomiskaudessa, tämän maapallon, niinkuin me sanomme, edellisessä ruumistuksessa, tämän maaketjun, niinkuin me sanomme, ruumistuksessa kuuketjuna. Kuuketjussa, kuumavantarassa, siinä meidän ihmiskuntamme eli eläinkuntana. Ja meidän ihmiskuntamme, joka eli eläinkuntana kuuketjussa, ei elänyt kasvikuntana eikä kivikuntana kuuketjussa, vaan kasvikuntana meidän ihmiskuntamme eli sitä varhaisemmassa ketjussa ja kivikuntana sitä vielä varhaisemmassa luomiskaudessa. Ja kivikunnan takana on toisia luontokuntia, joissa meidän ihmiskuntamme on elänyt jo määrättömiä, melkein ikuisia aikoja sitten.

Samaten nyt ihmiskunnan suuripiirteinen kehitys tässä nykyisessä maapallon kaudessa, maaketjussa, niinkuin sanotaan, ihmiskunnan kehitys tässä tapahtuu ajoittain, tapahtuu periodisiteettisesti. Sentähden puhutaan ensiksikin tässä maamanvantarassa seitsemästä kierroksesta. Te tiedätte, että puhutaan maaketjusta, johon kuuluu seitsemän palloa. Te tiedätte, että madame Blavatsky Salaisessa Opissa sanoo, että näitä palloja ei pidä käsittää liian materiaalisesti. Ei pidä käsittää, että nämä pallot olisivat eri paikoilla avaruudessa, vaan että ne ovat eriaineisia, siis tavallaan aivan kuin meidän maapallon joitakin toisia periaatteita. Kuitenkin me myös tiedämme, että Mr. Sinnett, niinkuin madame Blavatsky puhuu Salaisen Opin ensi osassa sillä tavalla, että oli kaksi eripalloista järjestelmää. Te tiedätte myös, niinkuin toiset tutkijat, Mr. Leadbeater ja Mrs. Besant sanovat, että on olemassa seitsemän eri tällaista palloa, niistä tosin neljä toisilla tasoilla, mutta kolme tähän maaketjuun kuuluvia palloja fyysillisellä tasolla ja että nämä kolme palloa ovat mars, merkurius ja maa.

Olkoon nyt tämän asian laita kuinka tahansa, on siis kuitenkin mielessä pidettävä se, että puhutaan tämmöisistä maapallon yhteydessä olevista eri palloista, olkoon nämä sitten samassa tai eri paikassa, ja että kutsutaan kierrokseksi sitä työkautta, jolloin elämän aalto kulkee yhden kerran näiden pallojen yli, herättää siten elämän aivankuin seitsemällä pallolla. Vaikkapa nämä pallot sitten olisivat samassa paikassa avaruudessa tai eri paikoissa, niin elämän aalto kiertää yhden kerran nämä pallot. Kulkee siis yhden kerran – jos pidämme kiinni siitä, että on vain yksi pallo, tämä maapallo – kulkee siis yhden kerran maapallon laskeutuessa enemmän ja syvemmälle aineeseen ja sitten taas noustessa. Laskeutuessa siis älyn tason kautta fyysilliselle tasolle ja sitten taas eetteritason kautta ja astraalitason kautta älytasolle.

Tämä tämmöinen elämän aallon kulku oli siis elämän aallon laskeutuminen aineellisempaan palloon ja taas nouseminen henkisempään palloon, tätä kutsutaan kierrokseksi. Tämä on yksi kierros. Seitsemän tämmöistä kierrosta muodostaa yhden ketjun elämän eli yhden manvantaran.

Jokaisessa tämmöisessä kierroksessa jokaisella planeetalla voimme sitten erottaa monenlaisia kausia, niinkuin te tiedätte, että meidän nykyisessä kierroksessamme tällä fyysillisellä tasolla erotetaan seitsemän juurirotua tällä nykyisellä maapallolla. Nyt silloin madame Blavatsky selitti esoteerisen opin kannalta, että jokainen tämmöinen kehitysjakso on saanut määrätyn ohjelman. Aivan kuin koulussa jokaisella luokalla on määrätty ohjelmansa, aivan samalla tavalla on luonnossa myös eri aikakausilla, eri ajanjaksoilla määrätty ohjelmansa. Aivan kuin kouluissa muutamat oppilaat suorittavat ohjelman, mutta toiset eivät jaksa sitä suorittaa, vaan jäävät luokalle, jota vastoin ne, jotka ovat oppiohjelman suorittaneet, nousevat korkeammalle luokalle, niin tapahtuu myös luonnossa siten, että kunakin

semmoisena kehityskautena, olkoon se iso tai pieni, pitkä tai lyhyt, muutamat ihmiset – ja sama laki vallitsee tietysti toistenkin luomakuntien suhteen – muutamat ihmiset saavuttavat sille kehityskaudelle määrätyn kehityksen, saavuttavat sen ohjelman, täyttävät sen ohjelman, mikä on asetettu sille kehityskaudelle. Toiset eivät jaksakaan sitä täyttää, toiset jäävät ikäänkuin jäljelle. Sentähden ihmiskunnassa nykyään on kaikenlaisia ihmisiä, ihmisiä kaikenlaisilla eri kehitystasasteilla sekä pienissä eroavaisuuksissa että suuripiirteisilläkin eroavaisuuksilla. Meillä on aina useampia rotuja maan päällä. Ja madame Blavatsky selitti vielä tarkemmin ihmiskunnan kehityksen. Me elämme nykyään neljännessä luomiskaudessa. Tämä maaketju, tämä maamanvantara on neljäs tässä neljännessä luomiskaudessa. Meidän ihmiskuntamme, joka käyttää maapalloa ja sen eri periaatteita eli toisia palloja kehitysalueenaan, meidän ihmiskuntamme on tässä neljännessä manvantarassa, tässä maaketjussa saavuttava sen kehitystasasteen, jota me kutsumme Mestareiksi. Mestaruus on se päämäärä, täydellinen ihmisuus. Mestaruus on se päämäärä, joka on asetettu ihmiskunnalle tässä maaketjun kehityskaudessa saavutettavaksi. Kaikki, mitä me voimme ajatella täydellisestä ihmisestä, kaikki, mitä Mestareista voimme kuvitella, se kaikki on asetettu meidän saavutettavaksemme tässä neljännessä manvantarassa.

Sitten tässä manvantarassa on eri kaudet Mestari-astetta varten. On aivan siis kuin voisimme sanoa, että on koulu, on oppikoulu, joku yhteiskoulu, sen päämääräksi on asetettu ylioppilastutkinto. Joka sen koulun läpikäy, hänen täytyy suorittaa ylioppilastutkinto, käyköön tämä sitten hitaammin tai nopeammin.

Taas neljännessä manvantarassa on sitten erilaiset aivankuin luokat, eli kehityskaudet taas määrättyille asteille. Ihmiskunnan elämä alkaa varsinaisesti neljännessä

kierroksessa. Vasta neljännessä kierroksessa, tässä meidän nykyisessä kierroksessa siis on olo tässä uudessa manvantarassa kehittynyt semmoiseksi, että varsinainen inhimillinen elämä alkaa. Vasta siis tässä neljännessä kierroskaudessa ihmiskunnan sielu, joka tuli ihmiseksi kuuketjussa, siellä nousi eläinkunnasta ihmiskuntaan, vasta tässä neljännessä kierroksessa ne varsinaisesti siis syntyvät varsinaisesti tänne maapallolle ja alkavat täällä tehdä työtä. Me elämme nykyisin tässä neljännessä kierroksessa ja on siis, paitsi tätä neljättä kierrosta, vielä kolme kierrosta jäljellä tätä maamanvantaraa. Nyt meillä on siis neljäs kierros, viides kierros, kuudes kierros ja seitsemäs kierros. Seitsemännen kierroksen loppuessa täytyy kaikkien ihmisten, jotka silloin ovat mukana, saavuttaa Mestarin aste. On ainakin annettu meille ohjelmaksi. Tietysti jos luonnossa ei aivan niin käy, niin me saamme toisten jatkaa. Mutta kaikilla on aivan mahdollisuus saavuttaa Mestaruus-aste seitsemännen kierroksen lopussa.

Nyt me elämme neljännessä kierroksessa. Mikä on asetettu päämääräksi tässä neljännessä kierroksessa, mikä viidennessä j. n. e.? Me kuulumme jo, mikä on seitsemännen kierroksen päämäärä. Tämän neljännen kierroksen ohjelma on siinä, että ihmiskunnan tulee lähestyä vihkimyksen portteja. Ei vielä tarvitse käydä niiden porttien läpi, mutta tulee ihmiskunnan niitä niin lähestyä, että se kulkee sitä tietä, jota me kutsumme valmistavaksi tieksi, opetuslapsiutta varten valmistavaksi tieksi. Siis tässä neljännessä kierroksessa meidän ihmiskuntamme kulkee sitä tietä, jota me kutsumme valmistavaksi tieksi. Viidennessä kierroksessa meidän ihmiskuntamme täytyy kulkea läpi ensimmäisen vihkimyksen. Viidennessä kierroksessa avautuvat siis vihkimyksen portit kaikille ihmisille. Heidän täytyy kulkea niiden läpi, jos tahtovat jatkaa kehitystään. Elleivät sitä tee, elleivät saavu

vihkimyksen porttien läpi viidennessä kierroksessa, he jäävät pois kokonaan meidän ihmiskunnastamme, he eivät enää seuraa mukana, he jäävät ulkopuolelle ja saavat vasta tulevaisuuksien tulevaisuudessa uudestaan syntyä semmoiseen olotilaan, että voivat pyrkiä vihkimykseen. Mutta viides pyörä, viides kierros on se kriittinen hetki ihmiskunnan elämässä, jota sanotaan tuomiopäiväksi ja jolloinka erotetaan vasemmalle, käyttääkseni kuvakieltä, kaikki ne, jotka eivät ole onnistuneet, ja oikealle kaikki ne, jotka ovat onnistuneet. Kaikki, jotka onnistuvat, ne kulkevat silloin läpi vihkimyksen portin. Kaikki, jotka eivät onnistu, vaan jäävät odottamaan jotakin tulevaista kehitystilaisuutta, he eivät kulje vihkimyksen porttien läpi. Viidennessä kierroksessa on täten asetettu aivan selvä ohjelma: ensimmäinen vihkimys. Tässä neljännessä kierroksessa on välttämättä ensimmäinen vihkimys. Kuudennessa kierroksessa on asetettu päämääräksi toinen, kolmas ja neljäs vihkimys. Kolme vihkimystä on päämääränä, on ehtona kuudennessa kierroksessa. Seitsemännessä on n. s. viides vihkimys eli Mestari-aste.

Tällä tavalla on koko ohjelma aivan määrätty. Aivan niinkuin koulussa on ihan määrättyt oppiaineet suoritettava aina kullakin luokalla, aivan samalla tavalla on tässä ihmiskunnan kehityksessä eri »luokilla» aivan määrättyt oppisuunnitelmat. Ja koko tässä neljännessä manvantarassa on siis Mestaruus ja se Mestaruus on saavutettava seitsemännessä kierroksessa. Tässä nykyisessä neljännessä kierroksessa meillä on valmistava tie. Viides kierros on ensimmäisen vihkimyksen tuomiopäivä. Kuudes kierros on toinen, kolmas ja neljäs vihkimys. Seitsemäs kierros on viides eli Mestaruus.

Niin on nyt ihmiskunnalle kokonaisuudessa lyhyesti. Tietysti ihminen on semmoinen olento, että hänen ei tarvitse näin suunnattomasti vitkastella. Hänen ei tarvitse kulkea niin hitaasti. Hän voi jouduttaa omaa kehitystään. Ihminen on

semmoinen olento, että hänellä on tahto, hänellä on järki, hänellä on tunteen innoitus. Hän voi sentähden jouduttaa kehitystään ja kulkea ikäänkuin nopeammin semmoissa pienemmissä kierroksissa. Sentähden ihminen nyt jo voi saavuttaa Mestaruuden. Ihminen voi tulla Mestariksi nyt jo, kun hän vain alkaa siihen pyrkiä. Mutta hänen täytyy saavuttaa Mestaruus, jos hän on mukana ihmiskunnan elämässä aina seitsemänteen kierrokseen saakka. Hänen täytyy saavuttaa ensimmäinen vihkimys jo ensimmäisessä [pitänee olla: viidennessä] kierroksessa.

Tämä on ylen mieltäkiinnittävää ja mieltä avartavaa koko meidän ajatuksellemme. Ajatella ihmiskunnan kehitystä niin laajoissa piirteissä, sehän on erinomaisen mieltäkiinnittävää ja erinomaisen opettavaa. Se samalla kun se innostaa meitä yrittämään, se samalla tuo meidän sisäämme semmoisen häviämättömän rauhan ja tyyneyden, koska me tiedämme, koska me ymmärrämme, kun tämä käy meille selväksi ja kun tähän maailmankatsomukseen uskomme, ymmärrämme, että ihmiskunta ei millään tavalla ole minkäänlaisen kadotuksen partaalla, vaan että ihmiskunnalla on erinomaisen pitkä aika, erinomaisen suuria mahdollisuuksia edessään, ja että todella ne ihmiset, jotka jäävät jälkeen, ne ovat suorastaan hyvin hyvin nuoria sieluja. Ne ovat niin nuoria sieluja, että eivät ne ennätä ollenkaan mukaan, tai sitten täytyisi ajatella niin, että he ovat aivan itsepintaisia laiskureita. Mutta koska on hyvin pieni se mahdollisuus ihmisessä, että hän olisi niin piintynyt laiskuri, niin piintynyt vitkastelija, niin meidän täytyy sanoa, että suurin syy, vaikuttavin syy siihen, että muutamat ihmiset kukaties tulevat jäämään pois toisten ihmisten yhteydestä, on se, että he ovat niin nuoria sieluja, semmoisia kuin esimerkiksi ne, jotka nykyään elävät siellä Austraalian pensaissa, bushmannit ja tulimaalaiset. Semmoiset vallan, vallan nuoret sielut, jotka meistä ovat alapuolella

kotieläinten, semmoiset ihmiset ja jotkut toiset heidän kaltaisensa, semmoiset tulevat mahdollisesti, kukaties jäämään jälkeen. Mutta luonto antaa heille sitten tilaisuuden tulevaisuudessa, tulevaisuuksien tulevaisuudessa. Ei kukaan koskaan joudu perikatoon. Ei koskaan mitään mene hukkaan. Suuren rauhan tuo tämä maailmankatsomus, joka meille niin tieteellisesti, niin loogillisesti kuvaa ihmiskunnan kehitystä.

Ja jos suuntaamme katseemme pois näistä mahdottoman korkeista ja suunnattomista näköaloista, joka avaa meille näköaloja niin pitkiin tuleviin aikakausiin, jos suuntaamme katseemme niistä pois ja enemmän käymme tarkastamaan nykyistä ihmiskuntaa, sitä tätä nykyistä kierrosta ja tätä nykyistä elämää tällä maapallolla, niin me huomaamme, että tässä on seitsemän juurirotua. Tällä meidän nykyisellä fyysillisellä maapallollamme on seitsemän juurirotua. Me elämme tätä nykyä viidennessä juurirodussa. Ja me olemme kuulleet, että meidän tehtävämme tässä nykyisessä elämässä maapallolla, ihmiskunnan nykyisessä pitkäaikaisessa, miljoonia vuosia käsittävässä nykyisessä elämässä maapallolla on päästä mahdollisimman tietoiseksi ja itsetietoiseksi tässä fyysillisessä käyttövälineessä. Jokainen juurirotu on antanut meille yhden aistimen ja aistimet välittävät meidän tajuntamme yhteyttä ulkomaailman kanssa. Aistimien välityksellä me voimme kokea, me voimme saada vaikutteita objektiivisesta maailmasta ja siten vähitellen päästä itsetietoisuuteen totuudesta, päästä tietoon ulkonaisesta ja oppia tutkimaan itseämme. Jokaisessa juurirodussa kehittyä, on kehittynyt ihmisessä määrätty aisti. Ensimmäisessä juurirodussa, niinkuin sanotaan, pantiin kuulo alkuun. Ei tietysti silloin vielä kuulo ollenkaan tässä fyysillisessä merkityksessä, vaan kuulo jossakin yliaistillisessä merkityksessä kuulon ensimmäiset hämärät oireet. Toisessa juurirodussa tunto, kolmannessa näkö, neljännessä maku ja tässä viidennessä haju. Mutta

samalla myös tiedämme, että me tässä neljännessä juurirodussa saavutimme perustan, karkeimman aineellisuuden ja tässä viidennessä juurirodussa me jo olemme nousemassa ylöspäin taas. Koska kaikki elämä on aivankuin laskeutumista aineeseen ja taas nousemista siihen lähtökohtaan, niin ensimmäisestä juurirodusta alkaen neljänteen saakka me aivankuin laskeuduimme aineeseen, tungimme syvemmälle ja syvemmälle tähän fyysilliseen ruumiiseen ja tässä nyt viidennestä alkaen olemme nousemassa taas ylöspäin suureen henkisyyteen tässä fyysillisessä ruumiissa. Joten meillä kyllä nyt on viisi aistia ja viides, viides haju on muodostunut tässä viidennessä juurirodussa. Mutta samalla tässä viidennessä juurirodussa ja myös tulevassa me enemmän syvennymme ja teemme henkevämmiksi tai älyllisemmiksi niitä aisteja, jotka on saatu edellisissä juuriroduissa. Niinpä esimerkiksi tässä viidennessä juurirodussa me olemme erityisesti kehittäneet näköaistia. Tässä meidän näkemyksemme käy loogilliseksi, järkeväksi. Atlantiksella esimerkiksi meidän näkömme ei ollut ollenkaan niin selväpiirteinen, niin tarkkapiirteinen. Semmoiseksi se on kehittynyt tässä viidennessä juurirodussa. Tässä on vasta meidän näkömme kehittynyt semmoiseksi, että me todella voimme sanoa havaitsevamme fyysillistä maailmaa silmillämme. Sillä kun me katselemme fyysillistä maailmaa, me näemme samoja muotoja ja samoja värejä. Meidän näkemyksemme ei ole niin subjektiivista laatua, niin itsekohtaista, niin sisäistä laatua, että jokainen meistä näkisi eri asioita tässä fyysillisessä maailmassa. Jos me näemme tuolin, jos me näemme pöydän, jos me näemme mitä tahansa tässä fyysillisessä maailmassa, mehän voimme sitä niin mitata, me voimme sitä niin matemaattisen tarkasti mitata ja jokainen ihminen huomaa eron ja voi myöntää näitä matemaattisen tarkkoja mitta- ja valo- ja värierotuksia. Me voimme kaikkiin näihin myöntyä. Me näemme samalla tavalla tätä fyysillistä

ulkomaailmaa. Tietysti voi olla pieniä eroavaisuuksia, voi olla suuriakin eroavaisuuksia, mutta ne ovat silloin enemmän tunteellista, enemmän temperamenttiin perustuvia. Ne värittävät eri tavalla tunteen kannalta katsoen tätä ulkomaailmaa ja muodostavat siten elämän toiselle ihmiselle enemmän pessimistiseksi kuin toiselle, toiselle optimistisemmäksi taas. Mutta se ei muuta, tämä persoonallinen ekvatsioni, tämä persoonallinen väritysharso, jonka me heitämme ulkomaailman yli, se ei muuta sen ulkomaailman objektiivista yhtäläisyyttä kaikkien silmissä. Me kaikki havaitsemme samoja mittoja, samoja muotoja, samoja värejä. Tämä todistaa siis, että meidän näköaistimme on jo kehittynyt verrattain tarkaksi tässä tämän viidennen juurirodun aikana ja että meidän ymmärryksemme, meidän intelligenssimme, älymme on oppinut sitä näköä käyttämään. Sillä me myös tiedämme, että vielä esimerkiksi keskiajalla ja vielä tänä päivänä semmoiset ihmiset, jotka eivät ole jonkun verran treenanneet fyysisiä silmiä, voivat suuresti erehtyä näkemisessään. Kuinka usein ihminen esimerkiksi saattaa luulla näkevänsä jotakin kummitusta tai jotakin yliaistillista, jotakin salaperäistä, jotakin sanokaamme astraalista, jos ei hän ole treenannut silmiänsä ja jos ei hän ole treenannut älyään. Mutta jos hän on jonkun verran kouluttanut älyään ja silmänsä, niin hän jo sangen tarkasti osaa tietää, mitä hän näkee eikä lankea liian suuriin erehdyksiin. Täten aivan meidän silmämme tarkkuus ja meidän ajatuksemme terävyys käyvät käsi kädessä. Ja näkö kehittyi tässä viidennessä juurirodussa.

Mitä kuudes juurirotu on tuova meidän eteemme? Kuudes juurirotu on kehittävä meidän ihmiskunnassa uutta aistia, seitsemäs juurirotua niinkään uutta aistia. Ihmisellä on seitsemän aistia, jotka voivat toimia tässä fyysisessä ruumiissa, tämän fyysisen ruumiin välityksellä. Ja nämä

seitsemän aistia, ne kehittyvät kaikki sillä tiellä, jota me kutsumme opetuslapsen tieksi. Silloin on kysymys ihmiskunnan tästä suuresta kehityksestä. Yksityisessä opetuslapsessa, joka nyt kulkee semmoista sisäistä kierrosta valmistavaa tietä pitkin, hän ei välttämättä kehitä itsessään, joita ihmiskunta kokonaisuudessaan tulee kehittämään kuudennessa ja seitsemännessä juurirodussa. Kuudennen juurirodun aikana kehittyi meidän ihmiskunnassamme se aisti, jota me kutsumme astraaliseksi aistiksi ja seitsemännen juurirodun aikana se aisti, jota me kutsumme älylliseksi selvänäköisyydeksi. Astraaliseksi selvänäköisyydeksi ja älylliseksi selvänäköisyydeksi. Kuudennen juurirodun aikana siis astraalinen selvänäköisyys, seitsemännen juurirodun aikana älyllinen selvänäköisyys. Nämä molemmat kyvyt tulevat vielä kehittymään ihmiskunnassa.

Nyt me kysymme, mitä on tämä astraalinen selvänäköisyys, mitä on tämä älyllinen selvänäköisyys? Voimmeko niitä millään tavalla ymmärtää? Ovatko nämä jotakin aivan semmoista uutta, joka tulee määrätyn ajan kuluttua kehittymään ihmisissä, aivan yhtäkkiä, vai onko meillä yhtään oireita siihen? Voimme jo aavistaa, selväpiirteisesti aavistaa, mitä ne ihmisissä tulevat kehittämään nuo uudet kyvyt? Ja tietysti me myös voimme otaksua, että kun nuo vanhat aistit kehittyvät, kun esimerkiksi haju kehittyi ihmisissä, niin se tapahtuu sillä tavalla vähitellen ihmiskunnassa ja semmoisten ikäänkuin välimuotojen kautta, että esimerkiksi neljännessä juurirodussa, jolloin ihmisillä ei ollut muuta kuin makuun saakka kehittyneet aistit, he jo siellä saattoivat alkaa ymmärtää, että voi kehittyä uusi aisti. On sangan kuvaavaa ottaa pieni esimerkki. Me voimme kuvitella tällaisen keksityn esimerkin. Me voimme kuvitella, mimmoista saattoi olla Atlantiksella niiden ihmisten kesken, joissa ei ollut vielä yleensä kehittynyt tämä uusi viides aisti,

mutta joidenka keskellä saattoi olla joku, jossa se alkoi kehittyä. Silloin jos ihminen kävi ulkona luonnossa, hän ei tietänyt muusta kuin jotakin hämärää näkemistä, mitä kasveja, mitä kukkia oli luonnossa. Mutta jossakin saattoi alkaa kehittyä tuo uusi aisti ja niin hän sanoo yhtäkkiä, kun muutamia ystäviä kulki tiellä, että mutta tuolla, tuolla tämän kallion toisella puolella, siellä alhaalla on varmaan ruusupensaita. Mistä sinä sen tiedät? Oletko sinä kulkenut täällä ennen? Se on niin ihmeellistä, että täällä on ruusupensaita. Kuinka sinä tiedät? kysyivät toiset ihmiset. Ei täällä ole mitään. Jaa, mutta minä tiedän sen nenälläni. Se on niin kummallista. Te näette silmillä ja minä näen nenälläni. Ja toiset ihmiset saattoivat pitää häntä hulluna. Mutta kun he menivät katsomaan, niin huomasivat, että siellä oli ruusuja. Tietysti kun he näkivät vain silmillä, niin tietysti sekin, joka ensin kuvasi, kuvasi siten, että hän näkee nenällään.

Samalla tavalla on nyt meidänkin aikanamme. Muutamat ihmiset ovat siinä asemassa, että he alkavat tajuta astraalisesti ja jopa mentaalisesikin, mutta eivät tietysti osaa kuvata sitä semmoisella kielellä, jota tullaan käyttämään tulevaisessa juurirodussa, vaan puhuvat näiden tunnettujen aistien kautta: minä haistan jotakin, minä tunnen jotakin, minä näen jotakin, minä kuulen jotakin semmoista salaperäistä, jota eivät ole haistaneet ja tunteneet j. n. e. Sillä tavalla se tietysti selittää, joka alkaa tajuta astraalisesti tai mentaalisesiti. Meillä on aivan jokapäiväisessä elämässä, meillä on jo kaikilla jonkin verran näitä uusia aisteja. Mitkä ne ovat nuo uudet aistit? Minä tahtoisin käyttää nimitystä, semmoista kuvausta niistä, jota emme kukaties ole ennen käyttäneet. Se astraalinen aisti, astraalinen selvänäköisyys, josta me puhumme ja jota kohti meidän kehityksemme käy, se ilmenee sangen monessa ihmisessä semmoisena taiteellisena mielikuvituksena, taiteellisena näkemisenä. Se on taiteilijan, maalaajan

mielikuvitus. Ei ihan kaikilla ihmisillä ole tätä. Hyvin monet ihmiset, oikeastaan useimmat ihmiset maapallolla ovat aivan ilman taiteellista mielikuvitusta. Useimmat ihmiset ovat ilman sitä. Eivät he ollenkaan osaa mitään kuulla. He ovat aivankuin hirsipuita, jos heille puhuu jostakin kauniista ihanteesta tai jostakin ihmeellisestä näkemisestä. Mutta useat ihmiset, monet ihmiset ovat jo siinä asemassa, jos heille puhuu jostakin sisällisestä näkemisestä, jotakin ihanteista, niin ne voivat ihan innostua semmoiseen näkemiseen.

Siis se on ihmisen tämmöinen taiteellinen mielikuvitus, tämä ihanteen näkemiskyky, se on astraalisen aistin ensimmäinen oire nyt meissä. Sillä itse astraalinen selvänäköisyys on manipuleeraamista imaginationien eli mielikuvien kanssa. Se on erinomaisen ihmeellistä toimintaa kuvien maailmassa, mielikuvien maailmassa. Mutta sitä ei voida oikeastaan kielellä kuvata vielä nyt, mutta jokainen meissä voi sitä vähäsen ymmärtää. Jokainen meistä, jolla on taiteellinen mielikuvitus, sillä tämä taiteellinen mielikuvitus, se on astraalisen aistin ensimmäiset oireet. Me voimme sanoa, että tässä viidennessä juurirodussa me ihmiset opimme kuvaamaan sanoilla fyysillistä maailmaa. Meidän aivankuin läksymme tässä viidennessä juurirodussa on oppia kuvaamaan sanoilla. Sitten saattaa myös tauluilla j. n. e. Mutta sanoilla, se on päätaito, oppia kuvaamaan sanoilla. Se merkitsee: loogillisesti järjellä ymmärrettäväksi tätä fyysillistä maailmaa ja kaikkea muuta mitä sitten osaa järjestäjä ajatella.

Kuudennessa juurirodussa meidän tehtäväksemme tulee, meidän ohjelmaksemme asetetaan kuvata sisäistä mielikuvituksen maailmaa, siis oppia sitä hallitsemaan elämässä, oppia sitä tutkimaan, sitä tarkastamaan, sitten sitä luomaan ulos itsestämme. Täydellinen tämmöinen taiteellinen, ihanteellinen, taiteellinen toiminta se seuraa astraalisen aistin kanssa.

Meillä on vielä tässä meidän nykyisessä juurirodussamme aivan oireita myös mentaalista eli älyllisestä selvänäköisyydestä. Sillä mikä se on? Se on se kyky taas meidän sisällämme, joka on myös sangen monella ihmisellä jo ja jota me kutsumme musikaaliseksi kyvyksi. Kaikista parhaimmin edustavia tästä mentaalista selvänäköisyydestä ovat säveltäjänerot. Suuret säveltäjät, he kuulevat. Mentaalinen selvänäköisyys perustuu kuulemiseen varsinaisesti. Me emme osaa sitä nyt muulla tavalla kuvitella. Se on tietysti paljon muuta kuin kuulemista, mutta sen läpikäyvä periaate, sen punainen lanka on jotakin semmoista, jota meidän täytyy verrata kuulemiseen, vaikka se on henkistä kuulemista. Älyllinen selvänäköisyys on musiikin tajuamista ja sentähden suuret säveltäjät nykyään, meidän nykyisessä ihmiskunnassamme ovat niitä ihmisiä, joissa oireellisenä aivan ilmenee älyllinen selvänäköisyys. He kuvaavat maailman kauneutta, he kuvaavat elämän sopusointuja. Todellinen säveltäjänero on semmoinen ihminen, joka noissa inspirationin hetkinään näkee, havaitsee, tajuaa, ymmärtää, kuinka ihanaa on elämä, kuinka kaunis on elämä. Se on mentaalista selvänäköisyyttä. Ja kaikki ne ihmiset, jotka ovat musikaalisia, soitannollisia, jotka ymmärtävät musiikkia, joiden sielua musiikki panee väreilemään, kaikki nämä ihmiset ne voivat ymmärtää, mihin suuntaan käy mentaalinen selvänäköisyys.

Tällä tavalla meillä on siis edessämme suuria näköaloja kuudennessa juurirodussa. Meidän täytyy oppia taiteilijoiksi maalaamisen alalla, puhuaksenne nyt aivan ulkonaista fyysillistä kieltä. Ei tietysti jokainen tule maalariksi, mutta se on aivankuin meidän sielumme kuudennessa juurirodussa oppisi taidemaalariksi. Samaten kun meidän sielumme tässä viidennessä juurirodussa oppii sadun kertojaksi ja totuuden kuvaajaksi suuremmassa tai pienemmässä määrässä, kuudennessa juurirodussa meidän sielumme oppii

taidemaalariksi, seitsemännessä juurirodussa meidän sielumme oppii säveltäjäksi. Ja silloin ovat vähitellen sitten jo vihkimyksen kultaiset portit meidän edessämme. Ja silloin me huomaamme, alamme käsittää, alamme ymmärtää, että tässä kaiken kauneuden, kaiken ihanuuden ja sopusoinnun, kaiken maalauksen ja taiteellisuuden takana on Elämän Tie. Tämän kaiken takana seisovat suuret kultaiset portit. Elämän Portti meitä odottamassa. Ja kuudennessa juurirodussa sielu sitten kulkee niiden porttien läpi.

Mutta kun me tällä tavalla mielessämme ajattelemme ihmiskunnan kehitystä, silloin todella, niinkuin jo äsken sanoin, rauha täyttää meidän mielemme ja me tiedämme, että kaikki mitä meissä jo on kykyjä, on kallisarvoista, kaikki on tärkeää, kaikkea meidän pitäisi kehittää. Ja vaikka emme ehdi tässä elämässä kaikkia kehittää mitä me mahdollisesti tahtoisimme kehittää itsessämme ja toisissa, meillä on monta elämää edessä. Mutta juuri semmoiset ominaisuudet, joita useinkin katselemme epäillen, kuten taiteellisia kykyjä, juuri semmoiset ominaisuudet tulevat meissä vielä kehittymään, ne kuuluvat asiaan. Vielä ovat taiteilija ja nero ja kaikenlaiset semmoiset ihmiset aivankuin ensimmäiset sadepisarot, ennenkuin sade tulee. Mutta me kuljemme kaikki semmoista kehitystä kohti. Meidän ulkonaiset olosuhteemme täällä maan päällä tulevat muodostumaan aivan toisenlaisiksi kuudennessa juurirodussa ja ei ole ollenkaan tällaista työtä rauhan ylläpitämiseksi niinkuin meillä nyt on. Nykyisiin oloihin nähden meillä on vertailu siinä maailmassa, mitä meillä silloin on edessämme: kaikkien taiteellisten kykyjen kehittäminen. Ja samaten on sitten seitsemännessä juurirodussa. Mutta me tiedämme, että usein joku meitä ihmisiä, semmoiset, joidenka sielu ei vielä väreile mäille sisäisille asioille, että he saattavat tuomita kaikkea korkeampaa kulttuuria, kaikkea korkeampaa kehitystä. He saattavat aivan jopa nauraa semmoiselle

ihmiselle, joka tahtoi olla taiteilija, joka tahtoi nähdä kaunista, joka tahtoi ympäröidä itsensä kauneudella. Me tiedämme, että on paljon semmoisia ihmisiä, jotka eivät ymmärrä, mitä ihmisen sisällä piilee ja mitä elämän sisällä piilee ja mikä elämän tarkoitus on. Mutta me, jotka olemme saaneet kuvan todellisuudesta, jonka maailmankatsomus on semmoinen, että se avaa meille näköaloja yli todellisen, me tiedämme, että melkein aina se, jota kutsutaan hulluudeksi, jota kutsutaan turhamaisuudeksi, jolle nauretaan, että se vielä tulee yleiseksi ominaisuudeksi, se vielä tulee elämän välttämättömyydeksi. Ja niin meidän täytyy olla kiitolliset kaikesta. Meidän täytyy iloita kaikesta, mitä elämässä on. Sillä kaikki on kokemusta ja kaikki se kokemus vie ihmiskuntaa eteenpäin.

Ja kaikesta tästä, että me olemme tämmöisessä asemassa, että me voimme näin ymmärtää elämää, tästä kaikesta saamme todella kiittää ensi kädessä madame Blavatskya ja sitä salaista veljeskuntaa, joka taas auttaa ihmiskuntaa.